

ANUL SACERDOTAL
IUNIE 2009 - IUNIE 2010

CRISTOS A ÎNVIAT!

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitatea și de cultură creștină a Societății
„EPISCOPI DR. IOAN SUCIU”
Anul XVII Nr. 4 (196) aprilie 2010

Puterea cuvântului...

„Jeși-ta Semănătorul să semene sămânța sa, și când a semănat, una a căzut lângă cale și s-a călcat, și păsările Cerului o au mâncat. Alta a căzut pe piatră, și, dacă a răsărit, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală. Alta a căzut în spini; și, crescând spinii, o au înecat. Iar alta a căzut pe pământ bun, și crescând, a făcut rod cu sutele” (Luca, 7,50-8,12).

Fragmentul este din „Parabola Semănătorului” în care Isus vorbește Apostolilor despre puterea cuvântului, dându-le și cheia înțelegerii: „*Vouă vi s-a dat sa cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu*”.

Care sunt cuvintele rostite de Isus și semnificația lor? Reținem pentru exemplificare doar câteva: „*Saule, Saule, de ce Mă prigonești ?*”, „*Vino după Mine !*”, „*Lazăre, ieși afară!*”, „*Mergi, ful tău trăiește!*”, „*Scoală, ia-ți patul tău și umblă!*”, „*Eu sunt pâinea vieții: cel ce vine după Mine nu va flămânzi și cel ce crede în mine nu va înseta niciodată*” și alte multe, toate cuvinte dătătoare de viață aici pe pământ și în Cer. Isus ne și încredințează: „*Fericiți cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc pe el*” (Luca 11,28).

Despre puterea cuvântului ne vorbește și literatura. Al. Vlahuță, în poezia „*Cuvântul*”: „*Ca-n basme-i a cuvântului putere.../Aprinde-n inimi ură sau iubire/, De moarte, de viață dătător*”/Si neamuri poate-mpinge la piele/Cum poate-aduce mântuirea lor”/. Poetul ne atrage atenția asupra responsabilității față de actul comunicării, câtă vreme cuvântul înalță omul sau îl coboară în banalitate, violență, vulgaritate sau trivialitate (fapt obișnuit azi). Eminescu, frământat de același gând, se întreba: „*Unde vei găsi cuvântul/ Ce exprimă adevărul?*” și concluziona: „*E ușor a scrie versuri/Când nimic nu ai de spus/...* Și câte exemple se pot aduce!

Cuvântul nostru comunică și convinge, reprezintă faptul fundamental al culturii noastre, ne exprimă chipul nostru de a simți, de a gândi, de a ne comporta. Rostit, prin densitatea sonoră și muzicalitate, cuprinde căldura sufletească din inimă și poate transmite o convingere, o iluminare.

Suntem în Sfânta Zi a Învierii Domnului, „*Cerurile cu cuviință să se veselească și pământul să se bucure și să prăznuiască lumea, cea văzută toată, și cea nevăzută: că Cristos a înviat, veselia cea de veci* (Utrenia Pascală).

Antoine de Saint-Exupery se întreba dacă picătura de apă poate să simtă fluviu și își răspundea afirmativ: fluviul curge prin picătura de apă. Apoi continua, dar celulele copacului ar putea să se simtă copac? Și ajungea la același răspuns afirmativ: Da. Copacul se înalță prin celule...

Bucuria toată a **ÎNVIERII** și toată credința noastră să le transmitem prin salutul nostru care cuprinde întreaga esență a creștinismului: „**Cristos a înviat!**”, la care vom primi imediat răspunsul dătător de viață și speranță: „**Adevărat a înviat!**”

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre mortificare

Un sfânt Părinte zice că precum nu ne putem oglindi într-o apă tulbure și nici nu putem vedea ce este în ea, tot astfel, dacă inima nu ne este curată și liniștită față de nenumăratele lucruri zadarnice, nu vom putea vedea niciodată în rugăciune chipul lui Dumnezeu, adică nu vom putea pătrunde adâncimea tainelor Sale. Rugăciunea propriu-zisă este o vedere spirituală a tainelor și lucrărilor lui Dumnezeu.

Mortificarea este o pregătire foarte bună pentru rugăciune. Mortificarea și rugăciunea sunt două mijloace însemnate pentru înaintarea noastră spirituală.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,

Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Pagini bilingve.....	10
Tu, Tu ești viu printre noi.....	4	Papa Grigore cel Mare și	
Învierea.....	5	reședința papală în secolul VI.....	14
De la Sfânta Tereza a Pruncului		Papa Paul al VI-lea.....	19
Isus la Fericita Tereza de Calcuta.....	7	Învierea lui Isus.....	20

Tu, Tu ești viu printre noi

Nestingherit de ura noastră pământească, neatins de miile de atentate ce-ți azvârlim în față, Tu ne apari la capătul oricărui drum deznădăjduit, la răscrucea oricărei încercări disperate de-a trăi. Cine mai poate să te evite acum? Oamenii se întâlnesc în Tine, unii iubindu-Te, alții urându-Te.

Pentru toți Tu ai același surâs lucrat de aceeași bunătate.

Tu dai poezie și aureolă durerii.

Ceea ce avem mai bun și mai frumos în noi de la Tine este.

Vedeți golul ce rămâne în lume *urmele lăsate de Sângele Aceluia ce uneori e numit Spânzuratul. Apoi întoarceți-vă și îmbrățișați cu o privire cele 19 veacuri din spatele vostruși vedeți dacă o puteți face fără groază, și vedeți golul ce rămâne în lume înlăturând crucea...*"

Ce am fi fără Tine, Isuse?

Ce am fi fără Crucea Ta?

Te știm viu printre noi cu Iubirea Ta.

Te simțim tovarăș nedespărțit al vieții noastre.

Lumina Ta domină umbrele răului pământului și în ea scaldăm toate nădejtile noastre.

La capătul oricărei sincere încercări de bine pe Tine Te întâlnim.

Bietul Renan, care a vrut să-ți fure aureola dumnezeirii ca să nu ți se-nchine, spre sfârșitul vieții gema:

„Ne împlinim cu bucurie datorita noastră austeră, dar am vrea să știm că acolo departe, la capătul mersului nostru, pe arena însângerată a vieții, ne așteaptă cineva cu brațele deschise”.

Cristos ne așteaptă cu brațele sale „săpate” de piroane în iubirea Sa mare.

Vrem s-o știm aceasta mai mult, mai tare.

Isuse, toată credința, toată viața noastră ești Tu.

Fă să înțelegem Taina Crucii tale, fără de care cu toții suntem ca un pământ fără de apă.

Ep. Ioan SUCIU

Învierea

Un mormânt oricât de bogat în marmură, în aur, este totdeauna un mormânt de durere, un semn de înfrângere.

Omul pe care-l amintește acel mormânt este o pradă a morții, este un mormânt al unui învins, al unui căzut.

Trupul lui, oasele lui se consumă în acel mormânt până ce se va face praful din care am fost creați.

A existat însă și există pe acest pământ un mormânt unic, care nu e un mormânt al durerii, care nu-i semn de înfrângere, ci un mormânt de slavă, semn al celei mai mari și mai strălucite biruințe pe care a câștigat-o omenirea: biruința asupra morții.

Acest mormânt este mormântul lui Isus Cristos.

Pe piatra de la intrare, ieri era scris: A murit. Aci, azi e scris: A înviat. Da! Cristos a înviat! Oricât s-au străduit dușmanii săi să înmormânteze cu El puterea lui divină, n-au reușit. Papa Leon al XIII-lea (1878-1903) scria pe bună dreptate: „S-au îndoit ei, pentru ca să nu ne îndoim noi”. Iar Sf. Augustin (354-430) afirmă categoric: „Învierea lui Cristos este cel mai adevărat lucru”. Spusele Papei și cele ale Sf. Augustin confirmă și ceea ce scrie Sf. Apostol Petru: „Prin învierea Lui, Isus Cristos ne-a născut din nou spre nădejde vie” (I, Petru, 1,3). Din adâncul veacurilor, ecoul acestui strigăt străbate până la marginile pământului. Biruința Lui este peste

veacuri și peste oamenii care nu pot decât să o admire.

Biografia oamenilor mari se termină la mormânt. A lui Isus, aici începe.

În 1789, pe timpul Revoluției Franceze, pe tot cuprinsul Franței bisericile erau dărâmate, preoții erau uciși de revoluționari. La vederea acestor lucruri, unii dintre revoluționari strigau plini de mulțumire: „A sosit timpul să luăm locul lui Cristos!” Republicanul Baveillere Lepaux a încercat să facă acest lucru. După mai multe eforturi zadarnice, s-a plâns lui Napoleon Bonaparte (1769-1821), fiind descurajat că noua lui religie nu prinde printre cetățeni.

La plângerea lui, Napoleon i-a răspuns: „Prietene, vrei într-adevăr să te întreci cu Isus? N-ai decât o singură cale de ținut. Lasă-te să fii răstignit într-o vineri și să înviezi apoi duminică”. Iată un răspuns cu adevărat înțelept.

Învierea Lui ne arata dumnezeirea lui Isus peste care nimeni nu poate trece.

Mormintele înghit cadavre, în timp ce mormântul lui Isus este un mormânt care primește un mort și da afară un viu.

În fața acestui mormânt s-a aprins focul dragostei, al frăției universale. În fața lui au înflorit crinii fecioarelor ce s-au răspândit peste veacuri.

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

Ce s-a întâmplat cu mormântul lui Platon (428 în.Cr.-348d.Cr.)? A lui Socrate (470 î.Cr.-399 d.Cr.)? A lui Cezar August? Nimic. Totdeauna nimic. Au murit, dar nu au înviat.

Învierea lui Isus Cristos est izvor de bucurie. Praznicul bucuriei, al lumii!

Să răsune deci de la o margine a altuia a pământului cântarea: „Căci din morți și de pe pământ în Cer ne-a trecut pe noi cei ce cântăm cântare de biruință!”

Să ne bucurăm deci de Ziua Învierii Domnului cum ne îndeamnă și Octavian Goga (1881-1938), poetul pătimirii noastre:

„E sărbătoare pe câmpie și-n suflete e sărbătoare,

Învie firele de iarbă sub ploaia razelor de soare.

Veniți voi obidiții lumii, cu buzele înfrigurate,

Voi chinuiți de arsura unei tăceri îndelungate;

Voi cei cu fruntea de sudoare, cu genele de lacrimi ude,

Eu Cerului vă strig durerea și Dumnezeu din Cer aude!

Eu celor orbi dezleg azi taina înfricoșată de-a vedea

Și prăznuiesc, că-n al lor suflet învie Învierea mea!”

Pr. I. ERDELI

Noaptea Învierii

- Veniți de luați lumină! Și clopotele cântă,

Iar sufletul, pe aripi de ceruri, se avântă

Și tremură-n odăjdii de pace și iubire,

- Veniți de luați lumină! Și vechea fericire

De douăzeci de veacuri mereu se înnoiește

Și clopotele cântă și cerul se boltește

Mângâitor deasupra durerilor umane!

- Veniți de luați lumină! Și-ncremenite-n strane,

De douăzeci de veacuri aceleași chipuri pale,

Când urcă din altare prin fumuri osanale,

Așteaptă-n întuneric atâta licărire

Lumină din lumină, iubire din iubire!

Și una după alta făcliile de ceară

S-aprind, și mâini grăbite se-nvolbură să ceară,

Iar clopotele cântă și bolțile se-nclină

Și bolțile repetă:

- Veniți de luați lumină!

Și-n zori credincioșii se-ntorc răsând spre casă,

Când inimile-n voia speranțelor se lasă

Și-n cântece revarsă belșugul bucuriei,

Nemuritorul soare pe căile tăriei

Cu raze încunună și cerul, și pământul

Veniți de luați lumină!

O. Georgescu, „Noaptea Învierii”, în
Pr. I. Georgescu, „Poeti în rugăciune”,
Ed. Buna Vestire, Blaj, 2005, p.53.

De la Sf. Tereza a Pruncului Isus la Fericita Tereza de Calcuta

Călugărița carmelitană, Sf. Tereza a Pruncului Isus și a Sfintei Fețe, reprezentată printr-o imagine foarte bine cunoscută: în veșmânt de carmelită, ținând în mâini un crucifix și un buchet de trandafiri, în amintirea promisiunii: „*Voiesc să petrec în Cer făcând bine pe pământ*”, este cel de al 33-lea Doctor al Bisericii; a treia femeie cu această distincție după Sf. Tereza de Avila și Sf. Caterina de Siena, distincție acordată solemn de către Papa Ioan Paul al II-lea, la 19 octombrie 1997.

Crescută în familie într-o atmosferă de credință, cu părinți care ei înșiși, Zelie și Louis Martin, au fost canonizați (19 oct.2008), de mică, Tereza simte chemarea de a intra în Carmel, urmând modelul surorilor ei. În 1883 fiind bolnavă, are o viziune, îi apare Sfânta Fecioară, care, cu un „*surâs ceresc*”, îi redă sănătatea. Tot în acel timp Dumnezeu îi trezește în suflet dorința de a deveni sfântă: „*El m-a făcut să înțeleg că adevărata mea glorie nu se va arăta în fața oamenilor și că ea va consta în a deveni o mare Sfântă*”. În mănăstirea carmelitană din Lisieux, unde intră la 15 ani, lecturile preferate și formatoare sunt Sfânta Scriptură, opera Sf. Ioan al Crucii (1542-1591), misticul la a cărui școală s-a desăvârșit, și Imitația lui Cristos a lui Toma de Kempis.

Din porunca Superioarei își povestește viața; în manuscris, cu

titlul „*Istoria primăverii unei mici flori albe*”, cunoscută „*Istorie a unui suflet*”, tradusă în 60 de limbi și publicată în milioane de exemplare, carte din care cunoaștem taina unei vieți trăite în iubirea lui Dumnezeu. În gândirea Sf. Tereza cele mai mici acțiuni și sacrificii trebuie să devină acte de iubire, suprema lege a vieții fiind iubirea.

Considerându-se incapabilă de a urma calea sfinților celor mari, dar dorind să devină sfântă, ea a căutat o cale scurtă dreaptă și nouă. Acest drum spre sfințenie este „*calea cea mică a perfecțiunii spirituale*”. Mesajul Sf. Tereza anunțat lumii este: Dumnezeu este Tatăl nostru care ne iubește, Tatăl revelat prin Isus Cristos.

În scurt timp după moarte,
(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

numele Sf. Tereza a Pruncului Isus este cunoscut în toată lumea. Papa Pius al X-lea o considera cea mai mare sfântă a timpurilor noastre. Miracolele, vindecări și convertiri, „ploaia de trandafiri”, sunt tot mai numeroase, încât, la 17 mai 1927, Papa Pius al XI-lea a canonizat-o, iar la 14 decembrie a aceluiași an a proclamat-o Patroana principală a Misiunilor, alături de Sf. Francisc Xaveriu. Filozoful Jean Guitton (1901-1999), numit de Papa Paul al VI-lea observator la Conciliul Vatican II, citează în cartea sa, „Geniul Terezei de Lisieux”, pe un scriitor rus, Merejkovski (1865-1941), după Revoluția din 1917 emigrant în Franța, care a pus alături de cei mai mari sfinți ai Bisericii Catolice: Sf. Paul, Sf. Augustin, Francisc de Assisi, Tereza de Avila, pe Sf. Tereza de Lisieux, considerând-o și el cea mai mare sfântă a timpurilor moderne.

Printr-o întâmplare, cartea ajunge în mâinile unei jurnaliste evreice din Maroc, Perle Scemla. Astfel, ea descoperă pe Sf. Tereza a Pruncului Isus, dar și o prelungire a spiritualității ei până în zilele noastre. Luni întregi, mergând ea însăși pe „calea cea mică”, a cercetat spiritualitatea comună a Sfințelor Tereza de Pruncului Isus și Maica Tereza de Calcuta, fără să omită trimiteri la Sf. Tereza de Avila. A cunoscu-o personal pe Tereza de Calcuta, pe care a vizitat-o de mai multe ori și i-a luat interviuri, ca,

documentată, să scrie cartea „*Therese Tereza*” -la *passion en heritage*-, Edition 1, 1997. Spiritualitatea Terezei de Pruncului Isus, credem că poate fi regăsită și la Sf. Tereza Benedicta a Crucii (Edith Stein, 1891-1940), Terezele fiind formate în mistica Sf. Ioan al Crucii.

Întâlnirile jurnalistei cu Maica Tereza au condus-o la o sinteză între diferențele și apropierile dintre cele două sfințe.

Ambele sunt figuri excepționale ale spiritualității catolice contemporane. Tereza Martin a ales viața contemplativă într-o mănăstire a Carmelitelor, Maica Tereza a acționat în lume pentru cei mai săraci dintre săraci.

Apropierea dintre Thereze și Tereza depășesc diferențele ce par radicale: se nasc la diferență de 37 de ani, aparțin unor culturi diferite, deși europene, prima a murit într-o infirmerie fără posibilitatea de a-i fi înlăturate suferințele, a doua, a avut șansa tratamentelor medicale de la sfârșitul secolului al XX-lea. Din momentul canonizării, Tereza de Lisieux va influența viața tinerei albaneze Agnes Gonxha Bojaxhiu, în primul rând îi va determina vocația religioasă. Prin confesorul său, Pr. Franco Jambrekovic, cunoaște *Calea cea Mică*, drumul simplității și al iubirii. Fiecare cuvânt al preotului a avut ecou în suflet și i-a dat toată forța unui început de drum pe Calea

(continuare în pag. 12)

**Redacția revistei urează Preasfințitului VIRGIL,
preoților, profesorilor, studenților, elevilor,
cititorilor și nu în ultimul rând, colaboratorilor:**

“Sărbători Fericite!”

și le spune:

“Cristos a Înviat”

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie

Blaj

„C'est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Cluj

L'évêque G. Guțiu ajoute: „Chaque semaine nous subissons des agressions au nom de l'œcuménisme, mais la lutte est inégale, car les Orthodoxes ont des possibilités de diffusion (de propagande) et nous, non, car nous n'avons pas d'argent, et quand nous arrivons à en rassembler, nos propos sont censurés. Nous sommes tous d'accord sur l'œcuménisme, mais nos conceptions sont différentes. Pour les Orthodoxes, c'est l'absorption des Uniates, par l'Orthodoxie, ce qui est aussi le point de vue des néo-communistes. Pour nous, c'est la création d'un climat fraternel entre deux Eglises Sœurs. Les Orthodoxes disent que l'œcuménisme doit être basé seulement sur la charité, mais nous, nous complétons: sur la charité et sur la justice. Charité sans justice ne vaut pas plus que justice sans charité”.

Rencontre également de Viorica Lascu, agrégée d'Italien et parlant un français impeccable, présidente de l'AGRU (mouvement d'Action catholique) qui deviendra un fil des rencontres <ma sœur roumaine>, et Dumitru Mircea, écrivain et rédacteur en chef du journal diocésain „Via Cristina” (Vie chrétienne). Nous parlons ensemble de l'origine latine de la Roumanie - „La Roumanie est un îlot de latinité dans un monde slave”, de la fierté de parler la langue de la „Grande Sœur”, la France. Jacques Chevalier vante l'esprit créatif des roumains: „avant la deuxième guerre mondiale, les Roumains ont construit l'avion le plus rapide du monde”.

(a suivre)

Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Cluj

Episcopul G. Guțiu adăugă: „În fiecare săptămână noi suferim agresiuni în numele ecumenismului, dar lupta este inegală, căci ortodocșii au posibilitatea de a se face auziți și noi, nu, căci nu avem bani, și când ajungem să credem că vom putea, propunerile noastre sunt cenzurate. Suntem de acord cu ecumenismul, dar avem concepții diferite. Pentru ortodocși este absorbția uniților de către ei, punct de vedere identic cu al neocomuniștilor. Pentru noi, este crearea unui climat fratern între cele două Biserici Surori. Ortodocșii spun că la baza ecumenismului trebuie să stea doar iubirea, dar noi, noi completăm: iubirea și dreptatea. Caritatea fără dreptate nu e nimic mai mult decât dreptate fără caritate.

Am întâlnit de asemenea și pe Viorica Lascu, apreciată de italieni și vorbitoare a unei franceze impecabile, președinta AGRU-lui (Acțiunea catolică) care va deveni firul întâlnirilor, <sora mea din România>, și Dumitru Mircea, scriitor și redactor - șef al jurnalului diecezan „Viața creștină”. Am vorbit despre originea romană a românilor - „România este o insulă latină într-o lume slavă”, de mândria de a vorbi limba „Surorii celei Mari: Franța... Jacques Chevallier a remarcat spiritul creativ al românilor: „Înainte de cel de Al Doilea Război Mondial, românii au construit cel mai rapid avion din lume”

(va urma)

(urmare din pag. 8)

Micii Tereza, forță în viața ei dăruită în întregime iubirii lui Isus. Calea Terezei de Pruncul Isus devine de-acum și calea vieții ei. De aceea s-a considerat o privilegiată. Carmelitana cea Mică va fi exemplul ei. Numele ales la intrarea în mănăstire, Tereza, a fost, „*un omagiu adus Micii Tereza, nu celei Mari*”, Tereza de Avila, pentru care a avut întotdeauna o prudentă și respectuoasă distanță, ținea să precizeze Sora Tereza de Calcuta.

Citind în Epistolele Sf. Paul despre diferitele chemări ce le pot avea membrii Bisericii, Tereza își definește locul: „*O, Isuse, dragostea mea, mi-am găsit în sfârșit chemarea. Chemarea mea este dragostea!. Da mi-am găsit locul în sânul Bisericii, și acest loc, o Dumnezeu meu, Tu mi l-ai dat: în inima Bisericii, Mama mea, eu voi fi dragostea!*”

Condusă de Thereze, Tereza de Calcuta mărturisea: „*Vocația mea este iubirea*” și repeta: „*Voi fi iubire în inima Bisericii!*”, ideal transpus și în constituțiile întemeierii Ordinului Misionarelor Carității și care luminează opera personală a călugăriței din Calcuta.

Jurnalistei i-a destăinuit că s-a simțit ocrotită de Tereza cea Mică întreaga viață. La sfârșit, bolnavă, avea lângă ea statuia Protectoarei: „*Înainte de a mă muta din porțelan a Sf. Tereza, sper să mă protejeze încă. Eu îmi repet adesea una din frazele sale: unica fericire pe*

pământ este ca să căutăm și să găsim minunat tot ceea ce Isus ne dă...” (Perle Scemla, „*Therese Tereza*” Ed.1, 1997, p.22).

Surorile din Ordinul Misionarelor Carității care alegeau să lucreze în spiritul Maicii Tereza, după actul profesiei, făceau efectiv un pelerinaj la Lisieux pentru a descoperi „*spiritul invizibil care inspiră o operă vizibilă*”. Perle Scemla era întotdeauna surprinsă când constata prezența Sf. Tereza în gândurile tuturor celor care lucrau cu Maica Tereza.

Pentru Sf. Tereza rugăciunea este un elan al inimii, o simplă privire aruncată spre Cer, un strigăt de recunoștință și de iubire, o unire a sufletului cu Isus. Pentru Maica Tereza rugăciunea este prezența continuă a lui Isus: „*Pentru mine, rugăciunea, vreau să zic este 24 de ore pe zi cu Isus, a trăi pentru El, cu El, în El. Rugăciunea este regăsirea de sine în a-L asculta pe Dumnezeu care vorbește*”.

Ambele sfinte sunt unite prin aceeași iubire și evlavie pentru Sf. Fecioară. Mica Tereza, din copilărie, de la viziunea avută cu Preacurata și „*surâsul ei ceresc*” și vindecarea miraculoasă, i-a cunoscut ocrotirea de mamă. A făcut parte dintr-o asociație care o cinstea în mod particular pe Maria (ceea ce echivalează cu R.M.) și i s-a consfințit. În camera sa avea o statuie a Preacuratei pe care o împodobeau mereu cu flori.

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

Asemănările dintre cele două Tereze sunt numeroase, mai amintim că ambele au fost maestre ale novicelor, nu le-a fost străină nici uneia „*seceta spirituală, noaptea întunecoasă, suferință purificatoare pentru păcatele altora*. Sf. Tereza spunea că în acele momente nu se putea ruga, nu putea practica virtuțile, nu-i rămânea decât să caute prilejuri mici pentru a face plăcere lui Isus: un zâmbet, un cuvânt amabil când ar fi voit să tacă și să se arate supărată.

Într-o vizită făcută Maicii Tereza, când deja semnele prevestitoare ale bolii acesteia erau evidente, autoarea i-a mărturisit sfintei călugărițe intenția de a scrie o carte în care să arate că viața și toate acțiunile sale sunt o prelungire, în acel secol, al mesajului de iubire al Sfintei din Lisieux. După un minut de gândire, Maica Tereza i-a răspuns: „*Este bine să vorbim despre Tereza cea Mică. Nu trebuie niciodată uitată. Ceea ce avem noi comun este iubirea pentru Isus. Ea spunea că cea mai bună modalitate de a-L iubi pe Isus este să faci lucruri mici. Nimic decât mici lucruri. Iată, este exact ceea ce facem noi aici. Ați constatat. Este harul lui Dumnezeu, El ne iubește și ne protejează. Dar ce pot să zic. Vedeți și înțelegeți că această comparație mă jenează*”.

Profunda sa modestie o împiedeca să se compare cu Sf. Tereza. De atunci autoarea reflecta adesea că tot ceea ce ne pare inutil,

dacă sunt privite ca „*lucruri mici*”, capătă valoare aici și în Cer.

Nu cu mult timp înainte de a muri, Tereza de Pruncul Isus și-a definit misiunea: „*a-i face și pe alții să iubească pe Dumnezeu așa cum îl iubesc eu, de a le dărui sufletelor calea cea mică...*”. Viața și opera Terezei de Calcuta mărturisesc cât de înaltă poate fi sfințenia celor care urmează drumul deschis la Lisieux.

Atât Sf. Tereza de Lisieux, cât și Sr. Tereza de Calcuta dovedesc o înțelegere luminoasă a vieții creștine. Ele și-au dăruit viața lui Cristos și Bisericii Sale, socotindu-se simple instrumente ale voinței dumnezeiești: „*Eu m-am oferit Pruncului Isus să facă din mine o jucărie a lui...*” și „*eu sunt un mic penel pe care Isus l-a ales pentru a-și picta imaginea în suflete*”, spunea Sf. Tereza de Lisieux. Tereza de Calcuta se definea ca fiind „*creionul lui Dumnezeu*” și completa: „*Isus are mai multe creioane. Folosește unul până se consumă, apoi ia un altul și un altul. Toți suntem creioane ale lui Dumnezeu pentru un timp*”.

Prin Perle Scemla, cele două vieți paralele ale celor două mari Sfinte unite prin aceeași credință, întotdeauna exprimată prin acțiuni concrete și scrieri, aduc în viața noastră lumina necesară ca să ne privim inima și să încercăm, chiar șovăielnici, măcar câțiva pași pe *calea cea mică*. Dar oare avem curajul necesar ca să le primim mesajul?

Otilia BĂLAȘ

Papa Grigore cel Mare și reședința papală în secolul VI

Reședința papală din Lateran

Din sec. IV până în sec. XIV, reședința papilor a fost în palatul Lateran, un vechi palat din timpul imperiului roman. Prin căsătoria împăratului Constantin I cu Fausta, sora lui Maxențiu, palatul îi revine acestuia, iar Constantin I îl oferă în cele din urmă episcopului Romei pentru a deveni sediul diecezei de Roma. Data exactă a donării nu este cunoscută, însă se crede că s-a realizat sub pontificatul papei Miltiade, pentru a găzdui un sinod în anul 313. Azi, palatul Lateran adăpostește Muzeul pontifical de antichități creștine.

Alături de palat se află arhibazilica Sf. Ioan din Lateran care este catedrala episcopului Romei și păstrătoarea scaunului papal. Ea se situează deasupra tuturor celorlalte biserici catolice, chiar și deasupra bazilicii Sfântul Petru din Vatican.

Clădirea inițială a fost remaniată de mai multe ori. Papa Clement XII a încredințat reconstruirea fațadei arhitectului Alessandro Galilei care a înlocuit toate elementele antice ale bazilicii originale, impunând stilul neo-clasic. Catedrala din Lateran are Sfintele Trepte sau Sfânta Scară care reprezintă un șir de trepte din marmură albă care încadrează trepte de lemn. Conform tradiției, aceste scări de lemn duceau la pretoriul lui Pilat din Ierusalim. Pe acestea ar fi mers Hristos spre Patimile Sale. Treptele originale din lemn se văd prin mici orificii în marmura albă. Acestea au fost aduse din Ierusalim în secolul al IV-lea de către Sfânta Elena, mama lui Constantin I.

Piața din fața palatului și catedralei păstrează un obelisc de granit roșu construit sub domnia faraonului

Tuthmosis III pentru templul din Karnak. El a fost adus la Roma de Constantin II în 357, poziționat în Circus Maximus, iar ulterior papa Sixt V l-a așezat în poziția actuală în anul 1587.

Papa Grigore I, Cel Mare

Devine papă în 590, este Doctor al Bisericii și este considerat unul dintre Părinții Bisericii Occidentale, împreună cu Sfântul Ambrozie, Sfântul Augustin și Sfântul Ieronim. Influența lui a fost considerabilă în Evul Mediu, atât din punctual de vedere al doctrinei, cât și al organizării și disciplinei în Biserică. Este celebrat la 3 Septembrie.

De la naștere până în 574.

S-a născut la Roma în jurul anului 540, în momentul recuceririi Italiei de către Iustinian, într-o familie patriciană și creștină din ramura Anicia. Tatăl său, senatorul Gordianus a fost administrator al unuia din cele șapte arondismente ale Romei și moștenise moșii întinse în Sicilia. Reședința sa era pe colina Caelius (*Mons Caelius*). Mama lui, Silvia, provenea dintr-o familie bună. Ea și două surori ale sale (Tarsilia și Emilia) sunt onorate ca sfinite. Printre strămoșii lui se numără și un papă, Felix II († 492).

Este educat în climatul unei renașteri culturale influențată în Italia de domnia lui Iustinian în Bizanț. Grigore din Tours ne spune că tânărul Grigore excela în studiul gramaticii, dialecticii și retoricii. În 572 este numit *praefectus Urbis*, o funcție importantă care îl ajută să capete experiența afacerilor publice, simțul ordinii și autorității, sensul serviciului în folosul

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

comun. Grigore este însă atras de viața meditativă și rugăciune, așa că în 574 sau 575 adoptă viața monahală și transformă reședința familială în mănăstire, numind drept abate pe călugărul Valentin. Dobândind după moartea tatălui său mari averi în Sicilia, fondează și acolo șase mănăstiri. Armonia fundamentală existentă între idealul monahal al Sfântului Benedict și idealul viitorului pontif ne face să credem că aceste mănăstiri au adoptat regula benedictinilor.

Ambasador permanent, nunțiu papal la Constantinopol

Papa Pelagius II, în 578, îl smulge mai mult forțat din viața de călugăr și-l sfințește pe Grigore ca unul dintre cei șapte diaconi (regionarii) ai Romei. Era o perioadă de criză acută, lombarzii avansau rapid spre Roma și se părea că unica sursă de ajutor putea fi împăratul Tiberiu al Bizanțului. Astfel, în primăvera anului 579 Papa îl trimite la Constantinopol ca ambasador permanent. Grigore ocupă funcția aproape șase ani. Pleacă însoțit de câțiva călugări, duce o viață relativ retrasă, dedicată problemelor administrative și rugăciunii. Interesant este faptul că în cei șase ani de ședere la Constantinopol viitorul pontif nu are cea mai mică intenție de a învăța greaca, sau de a se iniția în teologia orientală. Aceasta ar putea da o imagine a separării adânci existentă deja în sec.VI între culturile creștine greacă și latină.

La Constantinopol redactează cea mai importantă operă exegetică despre Cartea lui Iov. Se remarcă de asemenea prin controversa cu Eutychius, Patriarhul Constantinopolului, referitor la învierea corpurilor. Patriarhul publicase deja un

tratat susținând că la înviere corpurile ar fi „impalpabile, mai mult lumină decât aer”. Grigore obiectează, susținând palpabilitatea corpului lui Christos înviat. Disputa s-a accentuat și s-a prelungit până când a intervenit împăratul invitându-i pe cei doi la o audiență privată unde ambii și-au expus punctele de vedere. Împăratul a decis că Grigore are dreptate și a poruncit arderea cărții lui Eutychius. Stresul îndelungii confruntări și participarea totală a combatanților i-a făcut pe ambii să cadă la pat. Grigore și-a revenit, dar Eutychius a decedat după ce și-a recunoscut greșeala pe patul de moarte.

Șederea la Constantinopol nu a fost pentru ambasadorul permanent al Papei un succes. Grigore a învățat o lecție amară pe care nu a uitat-o ca Suveran Pontif: *Nu se poate aștepta în viitorul apropiat sau îndepărtat nici un ajutor din partea Bizanțului și dacă Roma și Italia ar trebui cândva salvate, aceasta se va putea face numai printr-o acțiune locală viguroasă și independentă.* Această convingere l-a călăuzit pe viitorul pontif în toate situațiile dificile cărora a trebuit să le facă față, cu toate consecințele aferente.

Papă fără voce

Grigore revine la Roma în 585 sau 586 și reia viața monahală. A fost consilierul Papei Pelagius II, iar când Grigore obține permisiunea de a merge în Anglia pentru a converti la creștinism populația de acolo, locuitorii Romei îl determină pe papă să-l readucă pe Grigore (chiar cu forța) la Roma, considerând că el este indispensabil orașului.

Anul 589 a fost un an al dezastrelor în întreg imperiul. În Italia au fost inundații fără precedent care au devastat
(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

zonele din jurul râurilor. Tibrul a ieșit din matcă, a inundat Roma, a distrus numeroase clădiri și depozitele de grâu ale Bisericii. În ianuarie 590 orașul este devastat de pestă, iar Papa Pelagius II moare din cauza molimei. Grigore este ales papă prin aclamația unanimă a clerului și mulțimii. El refuză, cere împăratului Mauritus să nu confirme alegerea, dar Germanus, prefectul Romei interceptează scrisoarea și trimite în locul ei cererea fermă de a confirma alegerea făcută de cler și popor. După șase luni sosește confirmarea împăratului, iar la 3 Septembrie 590 Grigore este consacrat papă. În scrierile sale apare mereu regretul de fi fost investit într-o asemenea funcție.

Pontificatul papei Grigore I s-a derulat într-un context dificil. Starea sănătății papei a fost mereu precară. Suferea aproape continuu de indigestie și la anumite intervale de febră mică. Ultima jumătate a pontificatului său a suferit de gută. În ciuda acestor infirmități care au progresat continuu, a muncit fără răgaz. Cunoscând aceste detalii ale vieții sale, rezultatele muncii depuse apar cu atât mai remarcabile.

Talenta lui organizatoric reușește să restabilească ordinea și aprovizionarea în Roma. Pe parcursul pontificatului său papa Grigore I a pus la cale o importantă reformă administrativă în avantajul populației de la sate și a restructurat patrimoniul tuturor bisericilor din Occident pentru ca ele să dovedească sărăcia evanghelică și să apere pe agricultori de abuzurile publice sau private. Amenințarea lombară a pus la grea încercare aptitudinile diplomatice ale papei. După moartea regelui lombar Authari urmează la tron Agilulf (eretic

arian), care se căsătorește conform obiceiului cu văduva predecesorului său, Theodelinda de Bavaria, care era catolică. Regina a devenit un aliat influent al papei și a reușit să-l aducă pe Agilulf la catolicism. Atitudinea papei față de lombarzi a fost una de răbdare, așteptare și negocieri dificile atât cu lombarzii, cât și cu împăratul bizantin Mauritus. Rezultatul diplomației papei a fost o mișcare progresivă de convertire a lombarzilor la catolicism.

Ațiunea cea mai importantă de evanghelizare pusă la cale și realizată cu succes este reîncreștinarea Angliei. Gaius Iulius Cezar face prima incursiune romană în Anglia de azi, dar cucerirea unei mari părți a insulei este încheiată în anul 43 î.e.n, pe vremea împăratului Claudiu. Încreștinarea populației a fost doar parțială deoarece Roma a abandonat insula în 410 ca urmare a marilor invazii barbare. Papa Grigore trimite în 596 o misiune de evanghelizare formată din 40 călugări benedictini sub conducerea lui Augustin de Canterbury. Ei convertesc la creștinism pe regele Kentului, Aethelbert, care era căsătorit cu o prințesă creștină, Berta, fiica unui rege francez. În 598 Augustin devine episcop de Canterbury. Biserica engleză s-a raliat cultului roman în 664. Marele istoric Edward Gibbon a spus: „Cezar a avut nevoie de șase legiuni pentru a cuceri Marea-Britanie. Grigore I a reușit cu patru zeci de călugări”.

Papa moare la 12 martie 604. Este înhumat la nivelul porticului bisericii Sf. Petru de Roma. Cincizeci de ani mai târziu rămășițele lui pământești sunt transferate sub un altar dedicat lui în interiorul bazilicii, ceea ce a oficializat sfințirea sa.

(continuare în pag. 17)

Însemnătatea pontificatului papei Grigore I pentru Biserică

Reformă și organizarea Bisericii

La începutul pontificatului Papa publică "Liber pastoralis curae", o carte despre oficiul episcopului, în care sunt expuse clar îndatoririle pe care le are un episcop. Cartea îi privește pe episcopi ca *doctores ai sufletelor* și este structurată în patru părți.

Prima parte arată cine poate fi episcop: numai acela care are deja abilitățile necesare unui medic al sufletelor.

Partea a doua descrie cum trebuie organizată viața spirituală a unui episcop.

Cum să-i înveți pe alții și cum să-i admonestezi se arată în partea a treia.

În partea a patra se arată că în ciuda unor rezultate bune ale muncii depuse, episcopul trebuie să fie conștient de slăbiciunile proprii care îl pot conduce la autosuficiență.

Cartea este rezultatul unor meditații care au început încă de pe vremea misiunii sale la Constantinopol și a muncii pentru scrierea cărții "Magna Moralia", sau *Comentarii la cartea lui Iov*. Și-a dorit să pună în practică aceste reguli de viață ale clerului. Cartea a fost cerută de Ioan, episcopul Ravenei, a fost trimisă episcopului Leandru al Sevillei, iar ulterior episcopului Licinianus al Cartaginei. Împăratul bizantin Mauricius o primește de la diaconul papei din Constantinopol, iar patriarhul Antiohiei, Anastasius, o traduce în greacă. Secole de-a rândul această carte a rămas manualul episcopatului Catolic, a contribuit la modelarea caracterului Bisericii, iar spiritul ei s-a răspândit în toate țările.

Evangelizarea celor rămași în afara Bisericii a constituit de asemenea

o prioritate pentru Papă. Calea urmată în relația Bisericii și a suveranului Pontif cu lombarzii a dat rezultate bune. În mod special s-a îngrijit de încreștinarea popoarelor germanice cu ajutorul misionarilor benedictini. Așa cum s-a mai spus, a evangelizat Anglia și a continuat opera episcopilor galo-romani reușind să încreștineze în mare parte restul francilor și burgunzilor. Prin Sf. Leandru de Sevilla, arhiepiscop, i-a convertit pe vizigoți, iar prin hotărârile Conciliului de la Toledo, 589, s-a inaugurat noua politică religioasă de încreștinare a Spaniei. A luptat de asemenea în Orient contra monofizismului și nestorianismului și s-a opus cu dârzenie ambițiilor nelegitime ale Patriarhului de Constantinopol, Ioan Postelnicul, care pretindea titlul de patriarh ecumenic. Papa era convins că are autoritate asupra întregii Biserici Catolice, inclusiv cea din Constantinopol, și din întreg Imperiul Bizantin și, de aceea, a respins titlul de patriarh ecumenic și el însuși și-a luat, pentru prima dată, numele de *Servus Servorum Dei* (Sluga slugilor lui Dumnezeu).

Mai presus de toate, Papa Grigore I a fost un om de caracter, în care predomina acea *Rectitudo* (concordanța între ideal și trăirea lui), prin care vedea imediat ce este just și bine, sau, cu alte cuvinte, care îi este datorია în situația de conducător suprem al Bisericii. Această datorie o vedea în fidelitatea față de lege, față de regulile și canoanele Bisericii, fidelitate pe care o pretindea și de la alții. În afară de acestea, știa și arta de a governa, fiind, în același timp, foarte abil în raporturile sale cu principii. A fost conștient de autoritatea sa universală, însă a avut o mare dragoste față de dreptate, apărându-i uneori chiar și

(continuare în pag. 18)

(urmare din pag. 17)
pe evrei și pe eretici.

În urma învățămintelor trase în timpul șederii sale la Constantinopol el a pregătit puterea temporală a Papilor, singura garanție a rezistenței Italiei și Bisericii în fața pericolelor externe. A reorganizat **patrimoniul Sf. Petru**, format din averi considerabile donate Bisericii de credincioșii bogați, **a ajutat săracii Romei** și din împrejurimile ei, care l-au recunoscut căpetenie a Romei. Împărați bizantini nu mai exercitau în fapt nici o autoritate la Roma, cu toate că Papa în mod formal nu s-a sustras autorității imperiale Bizantine. Donația lui Pepin cel Scurt în 796, deci cu 150 de ani mai târziu, va încorona opera începută de Papa Grigore cel Mare.

În timpul pontificatului său liturgia de rit roman a suferit și ea unele modificări față de practica anterioară. O moștenire controversată este cântecul gregorian, cântecul Bisericii, constituit din melodiile care acompaniază liturgia și alte nevoi ale clerului. El este o muzică vocală, fără acompaniament instrumental. Cântecul gregorian a evoluat însă în perioada care i-a urmat Papei Grigore I, în special în perioada carolingiană.

Opera teologică și scrierile sale

Grigore I militează în permanență pentru adoptarea unei pedagogii creștine în care formația gramaticală, dialectică și retorică să nu se mai bazeze numai pe texte profane (cum se făcea până la el), ci pe texte sacre. Calea aceasta va fi urmată și de alții, în special de către Isidor de Sevilla, Julian II de Toledo și Venerabilul Bede

El nu este un teolog original, dar autoritatea sa domină întregul Ev Mediu, după cea a Sf. Augustin

de Hipona, căruia îi simplifică uneori gândirea, dar o îmbogățește cu adaptarea la mentalitățile timpului. Epoca marilor controverse dogmatice trecuse deja, era timpul consolidării învățaturii, predicării Evangheliei. Grigore cel Mare este în primul rând un moralist. Prin opera sa care este mai mult o catecheză biblică decât o construcție științifică el a trasat liniile esențiale ale teologiei morale clasice. Încă din timpul vieții sale Comentariile la Cartea lui Iov au fost denumite *Magna Moralia*.

Scrierile Sf. Grigore cel Mare sunt diverse, legate de activitatea sa ca papă și de reflecțiile sale asupra Evangheliei și a spiritului Ei. Este cunoscut în special pentru « Dialoguri » în care se găsesc o mulțime de detalii caracterizând epoca sa. Dialogurile aduc mărturie despre sfințenia episcopilor, călugărilor, preoților și a oamenilor din popor contemporani autorului. Ele relatează minuni operate de persoane sfinte în Italia. Cartea a doua este principala sursă biografică pe care o avem despre Sf. Benedict de Nursia, întemeietorul Ordinului Benedictinilor. Cartea a patra evocă manifestări extraordinare care demonstrează imortalitatea sufletului omenesc.

Sf. Grigore cel Mare se bucură de o prezență bogată în iconografia epocii, în manuscrise sau monumente figurative. Este reprezentat în haine pontificale. Printre atributele sale se numără tiara, porumbelul simbolizând pe Spiritul Sfânt care a inspirat scrierile sale și cartea care-l desemnează Doctor al Bisericii.

Ioan – Felician SORAN

Acest text reprezintă o prelucrare a informațiilor provenind din:

[1] Wikipédia, *fr.wikipedia.org/wiki/Grégoire_Ier*:

[2] Catholic Encyclopedia, *www.newadvent.org*; [3] Encyclopaedia Universalis, Paris, 1985 – 1988

Papa Paul al VI-lea (XI)

A dărui iubire era pentru Arhiepiscop un fapt tot la fel de important ca și apostolatul, ele neputând fi niciodată separabile. Iubirea semenilor ardea în inima lui de apostol. Iubirea pentru preoții săi. În fiecare joi îi primea, fără a fi o întâlnire fixată dinainte, îi asculta, îi sfătuia, le mulțumea pentru încrederea lor. Le înapoia vizita când erau bolnavi, le scria personal în ocaziile excepționale ale vieții lor. Parohiilor din regiunile muntoase, le cumpăra o mașină Fiat 600 și le instala telefon. Când era necesar, prelungea cu un an hirotonirea seminariștilor ca să fie mai bine formați și pregătiți să lucreze metodic. Iubea pe călugări și călugărițe și accentua: „*vocația modernă a călugărițelor este să colaboreze în acțiunea pastorală. Sunteți chemate să salvați sufletele și să vă îngrijiți de educarea copiilor.*

Iubea pe cei săraci, îi căuta, îi asculta, le vorbea, îi ajuta: „*Săracul este oglinda lui Cristos*”, spunea adesea. Îi vizita în maghernițele lor, acolo celebra Sf. Liturghii, îi ajuta material: „*Trebuie să ajutăm pe oricine, dacă ne cere, chiar vânzând tot ce avem*”. Caritatea sa era plină de atenție: ea nu dădea numai pâine...

Iubirea bolnavilor! În ziua următoare sosirii sale a vizitat „Policlinica” orașului. Cu regularitate stătea la căpătâiul bolnavilor pentru

a-i încuraja și îi sfătuia să-și unească suferințele cu ale lui Cristos. Avea o slăbiciune pentru bolnavii tineri, pentru handicapați și infirmi. Îngenunchea la patul lor și se ruga împreună cu ei. Pentru a celebra Sf. Liturghie de Crăciun cu micuții atinși de poliomielită, a mers până la Roma. Tragedia copiilor infirmi l-a marcat profund. Mult mai târziu, ales pe tronul pontifical, evoca încă această întâmplare dureroasă din viața sa.

În același timp a fost și un pelerin al lumii. Pe preoții săi îi invita să iasă din biserici în întâmpinarea celor care nu veneau spre ei. El însuși era un exemplu al întâlnirilor și al dialogului. Dorința sa era să meargă spre alții depășind limitele diecezei sale. În timpul episcopatului său a făcut mai multe călătorii în afara Europei: în iunie 1960, în America, New York, Chicago, Boston, Washington, Brazilia, San Paulo, Rio de Janeiro. S-a întâlnit cu Eisenhower și Kubitschek, președintele Braziliei. A fost primit cu entuziasm de marile mulțimi de oameni. În vara anului 1962, temperamentul său misionar l-a dus în Africa.

Călătoria în Africa a însemnat vizita sa în calitate de cardinal, dar și prima călătorie a unui cardinal european. Impresiile foarte puternice, de-o parte și de alta, au rămas pentru totdeauna în suflet.

(va urma)

Învierea lui Isus

Dumnezeu a venit în lume prin Isus. În El este chipul nevăzut al Creatorului făcut om. „Cine m-a văzut pe mine a văzut pe Tatăl”, spune chiar El. A venit să facă voia Celui ce L-a trimis.

A venit să-L mărturisească pe Tatăl, să ne ajute la cunoașterea Lui. A venit să ne mântuiască și să ne conducă la El. Isus este perfecțiunea, Cel fără de păcat.

Printr-un act de iubire supraomenească, s-a dat jertfă ca un Miel nevinovat, pentru a șterge fărădelegile noastre, pentru a fi socotiți și noi neprihăniți.

Că este Fiul Lui Dumnezeu, e dovedit mai ales prin învierea Sa.

Celor ce credem în El, în învierea Lui, celor ce-L urmăm, îl imităm, ne va schimba viața, va muri omul vechi din noi și în viața nouă vom elimina cât de mult putem, păcatul. Predicile Lui, ce sunt de actualitate și azi și întotdeauna, miracolele Lui fac parte din credința noastră. Învierea Lui Isus este centrul vieții noastre creștine. Credința ne apropie și ne unește cu Dumnezeu. Apostolii au început să gândească, să vorbească și să acționeze ca Isus. La fel au făcut și fac sfinții. La fel încercăm și noi toți care credem în El. Cu cât omul este mai sfânt, se apropie mai mult de imaginea Lui Dumnezeu.

Fiecare om este înzestrat cu har divin suficient pentru a ne mântui, dar depinde cât colaborăm la viața de har, cât ne deschidem inima pentru a-l primi. Harul poate să crească, să se diminueze sau chiar să se piardă dacă nu ne străduim să rămânem mereu cu o viață spirituală trăită la maximum. Păcatul murdărește chipul Lui Dumnezeu, iar căința îl curățește.

Când vom vedea lumea în lumina adevărului divin, atunci multe din problemele cotidiene vor căpăta o mai mică importanță. Mântuirea sufletului este prioritară, alte probleme rămânând în plan secundar. Trebuie să ne lepădăm de tot ce e trecător și să căutăm ceea ce nu pier. Zi de zi trebuie să ne străduim să înțelegem tainele cerești. Astfel, după exemplul Lui Isus, vom aduce roade pentru Dumnezeu. Pentru aceasta va trebui să avem bunătare, răbdare, dar mai ales iubire. Scopul vieții noastre ar trebui să fie de a tinde mereu spre perfecțiune. Este greu, dar realizabil. Faptul că Isus a înviat dovedește că și noi vom învia la a doua venire a Lui. Credința este începutul viziunii veșnice. Sămânța învierii o purtăm în noi toată viața. Această sămânță poate să aducă rod mult, sau poate să fie distrusă, anihilată. Vom învia întru viața veșnică sau întru judecată și osândă. Învierea Lui confirmă pe deplin și învierea noastră. Tatăl i-a dat Lui Isus stăpânire peste toți oamenii. “În fața Lui tot pământul să se plece”. El este și acum viu și prezent în mijlocul nostru, dar nu pentru a ne constrânge, pentru a face abuz de puterea Sa, ci pentru a ne sluji. Dumnezeu “a tot țiitorul”, se umilește din nou, se face mic sub speciile pâinii și a vinului, pentru a ne hrăni, pentru a ne ierta păcatele și a ne mântui. După ce ne curățește, ne prezintă Tatălui, mijlocind pentru noi.

Prin învierea Lui Isus a fost posibil acest Sacrament instituit de El, este posibil să înviem și noi pentru Cer, unde să ne bucurăm de pacea și frumusețea Lui Dumnezeu.

Silvia PANTIȘ